

عنوان مقاله:

عشق بی زوال: حکایت سعدی و مجنون از دلباختگی

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 15، شماره 48 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 32

نویسنده:

سعید حمیدیان - استاد دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

نگارندگان برآنند که عاشقانه های غزلی سعدی، سخت متأثر و ملهم از تلقی شعرای عذری عرب و خاصه مجنون، از دلباختگی است؛ و اگر شاخص ترین غزل های فارسی و عربی سعدی را ملاک اظهار رای قرار دهیم، در مجموع، فضای غالب بر غزل سعدی، فضایی کاملاً متأثر از عشق عقیف عذری است. ابتدا برخی از موارد تاثیرپذیری سعدی از ابیات منسوب به مجنون، در حیطه ی شکلی و معنایی، نشان داده خواهد شد. خواهیم دید که برخی از ابیات سعدی درباره ی لیلی و مجنون، مستقیماً متأثر از اشعار عربی مجنون است؛ نکته ای که تاکنون هیچ یک از شارحان غزل سعدی بدان توجهی نداشته اند. سپس به تعریف و تبیین «حب عذری»، ویژگی ها و مراحل آن و بازکاوی آنها در غزل های سعدی خواهیم پرداخت. به عقیده ی نگارندگان، «حب عذری» از آبخورهای اصلی بسیاری از موضوعات و مضامین غزل فارسی، همچون پاک و عقیف بودن عشق، عشق پیش از تولد، عشق پس از مرگ، وصال در قیامت و ... است و شناخت حب عذری و اشعار عذریون، درک و دریافت مبانی جمال شناختی و معرفتی سعدی را در غزل، تا حد بسیار چشمگیری افزایش می دهد.

کلمات کلیدی:

حب عذری، مجنون، عشق عقیف، غزل سعدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1408877>

